

אבי, אהרן פולאק

אבי ז"ל גולד בכרדיצ'ב אשר באוקראינה בשנת 1892 למשפחת הלמידר חכמים מפורסמת. היה גינ ונכד לתווה פלוצלין ז"ע. עוד בהיותו ילד, נחן בקול ערב להפליא, ונראו לו עתיד פוזן נכומר. אבל כבר אז אופיו היה פרדג, ובעודו מפורסם בכל העיריה פ.עלוי חריף ובקי, ולחם הוא מצד אחד לכבוד ישראל ונגד שקצי העיי"ה, ומצד שני — לתחייתת של הש"ה העברית. המשפחה עברה לניקור לעיי"ה ואח"כ לאודיסה והוא גומר בינתיים את הישיבת. בשעמד להתגייס לצבא, הוא ברח פרוסיה, החגלגל לברלין וסיים שם קונסרבטוריון למו"סיקה. הוא הופיע באופרה המלכותית בברלין, אבל לפתע עזב את הכל ובשנת 1910 הוא עולה לארץ. כאן הוא נוטל חלק בייסוד "השומר" וחי את חיי הישוב הפועלי וחי זהגנה של אותם הימים. כל פרשת חיינו בתקופתו זו עד מלחמת העולם הרא"שונה מסופרת ברומאן שכתב — "בני רשף". עם אנשי הגדוד העברי הוא הודיע על צלימת והודות לשליטתו המוח"לטת בשפות עברית, רוסיית, ערבית, אנגלית, צרפתית וגרמנית. הוא מת"פנה לפצין חוקר שבויים ומתורגמן בצבא הבריטי. עם צבא זה הוא מש"התף בחזית גאליסוליה. הוא חזר אר"צה, משתתף באופרה העברית הרא"שונה כסוליסט, בניצוחו של מרדכי גולדניקין, אבל מיד מחליט שאין זו דרכו. הוא מתפרנס בטבריה כמורה לשנות, ולאחר כך הוא משמש כמורה ביה"ס הריאלי בחיפה. בשנת 1929, היו מאורעות רמים בארץ, ובעיר התחתית בחיפה, הוא חודף בעצמו תחקפת של המון ערבי משתולל. חי בתהזתונה למשחק השחמט, והוא נב"ח לאלוף תל"אביב. בשנת תרצ"ב מתפרסם בירושלים, בהוצאת "התחיה" ספרו הראשון — "על הסתומות במק"רא". ספרו השני היה רומן בועיר"אנפין על חיהם של אדוקי מאה"פערים, שלושה לילות". עם פרוץ מאורעות 1936 הוא עזב את העיר

ומשמש כשומר בכרדיסי בס'ציונה. בשנת תרצ"א מתפרסם הרומן "בני רשף". עם פרוץ מלחמת העולם השנ"י כבר אין הוא בגיל הניזם, אבל עקשנותו מביאה אותו לרפיה ולמצ"רים, שם הוא שוב משמש כמתורגמן בצבא הבריטי. בשנים שלפני קום המדינה ועם פרוץ מלחמת השחרור הוא עובד בועדת החלבות של הועד הפועל, והוא נוסע מקיבוץ למושב ומקבוצה לכפר בהביאו לשם את הרצ"אותיו המרתקות על נושא חיינו — ספר ההנ"ך. בשנת תשי"ט מופיעה בדפוס הדרמה "עזה כפוז אחבה" על רקע שירי השירים, ובינתיים הוא עו"בד ברצינות ובהתמדה רבה על גולת הכותרת של עבודתו בפירוש המקרא — פירוש על ספר "תהלים". קולו הנפלא (טנור דרמתי חזק) ואופן די"בורו המקסים הם סוד כוחו והשפ"עתו, וכאשר חלה בשסוף דם במוח וניטל ממנו כוח הדיבור, אבד לו בטחוננו העצמי והוא נעשה חסר-אונים. אמ"כי זכרוננו נפלא עדיין והוא לא שכת אף מלה או פסוק באיזה מקום כתנ"ך או בגמרא או באחת מן הש"פות הרבות שבהן שלט שלטון גמור. ומכאן ואילך הוא חולך ונעשה צל של דמותו הרוחנית. הוא חי, וכוח רצונו וההמדתו גדול מאוד, אבל הוא איש חולה. תקות חיינו היא לחוציא לאור את כתב היד — הפירוש על ק"ג מזמורי תהלים, בן 506 עמ". אבל קשה לו, כי הוא משותק בחצי גופו, וכוח דיבורו ניטל ממנו.

השנתיים האחרונות בחיינו עברו עליו בצפת, על אף יסוריו לא עזב אותו חוש-ההומור והמשיך לשקוד על תר"דתו. מעטים ליוו אותו למקום-מנוחתו האחרון.